

- **Pozdrav:** *Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista. Amen.*

- **Introit – Přísloví 3,13:** *Blaze člověku, jenž našel moudrost, člověku, jenž došel rozumnosti. Nabýt jí je lepší nežli nabýt stříbra, její výnos je nad ryzí zlato. Je drahocennější než perly, nevyrovnej se jí žádné tvé skvosty.*

- **1. píseň:** *170 Hospodin zástupů*

- **Modlitba před prvním čtením:** Hospodine, náš Pane, děkujeme Ti, že se tu smíme scházet; že smíme zpívat ke tvé chvále; že smíme zpívat haleluja, tak jako jednou bude Tě velebit celé nebe, celá země a všichni lidé před trůnem Beránkovým. Vyznáváme, že se často zaplétáme do svých všedních starostí, a že se zapomínáme radovat z budoucnosti, která nás čeká. Děkujeme, že Ty na nás nezapomínáš. Děkujeme, že nám poslal svého Služebníka, svého Syna, aby nám ukázal cestu ke světlu. Amen.

- **1. čtení:** Izajáš 49,8–15- PŘEČTE LEKTOR(KA)

- **žalm 145** (responsoriálně)

- **2. čtení:** Jan 5,19–30

- **KÁZÁNÍ (viz níže)**

(Vyznání vin)

Není jiné cesty k Bohu, nežli cesta pokání. A proto suďme jeden každý sám sebe, srdcem i rozumem, a vyznávejme: VYZNÁVÁŠ, že jsi hříšný člověk, a že nejsi před Boží tváří o nic lepší než druzí lidé? Přiznáváš, že spolu s nimi neseš vinu za bídu světa? Je-li tomu tak, odpověz: Vyznávám. (Vyznávám.) I já také vyznávám. VĚŘÍŠ, že Ježíš Kristus, Syn Boží, vedl svůj zápas s mocnostmi zla a svůj život položil v obět' i pro tebe? Pakli ano, odpověz: Věřím. (Věřím.) I já také věřím. ODPOUŠTÍŠ všem, kdo se proti tobě provinili? Jsi-li ochoten odpustit, vyznej: Odpouštím. (Odpouštím.) I já také odpouštím. A tak přijměte slovo Hospodinovo: KDOKOLI taktó ve svých srdcích vyznáváte, nepochybujte, že máte skrze utrpení a smrt Kristovu odpuštění hříchů. Odpuštění budete mít, dokud v tomto smýšlení setrváte, bez ohledu na to, že je při vás ještě mnoho slabosti.

A na znamení toho všeho PODEJTE si ruku se svým sousedem. (Podávání rukou.)

(Apostolicum)

A nyní si symbolicky podáme ruku s křesťany všech dob, když budeme vyznávat svou víru slovy Apoštolského vyznání: Věřím v Boha, Otce všemohoucího.....

2. píseň: *425 Skloň se k nám svou milostí (=žalm 67)*

VEČEŘE PÁNĚ

(Pozdravení pokoje.) Milost Pána Ježíše Krista se všemi vámi.

(Preface) Vzhůru srdce! (Máme je u Pána.) Vzdávejme mu díky! (Je to důstojné a spravedlivé.) Vpravdě je důstojné a spravedlivé, abychom na všech místech a ve všech dobách vzdávali chválu Tobě, svatý Pane, všemohoucí Otče, věčný Bože. Vždyť naše velikonoční obět' je Tvůj Kristus. On je ten Beránek, který byl zabit za hříchy světa, svou smrtí naši smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život. Skrze něho vstoupila do světa Tvá radost. Proto Tebe, mocný Bože, nebeský Králi, oslavujeme a se vši tvou církví ve všech pokoleních a národech se všemi zástupy Tvých nebeských služebníků vyzýváme Tvé slavné jméno:

(Sanctus) Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech!

(Eucharistická modlitba) Vskutku jsi svatý, všemohoucí a milostivý Bože, který jsi tak miloval svět, že jsi svého jednorozeného Syna dal, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Amen.

(Slova ustanovení) Pán Ježíš v tu noc, v kterou zrazen jest, vzal CHLÉB a díky činiv, lámal (rozlomit chléb) a řekl: Vezměte, jezte, to je mé tělo, které se za vás láme. To čiňte na mou památku. Tak i KALICH (uchopit kalich), když povečeřel, řka: Pijte z něho všichni. To je krev má nové smlouvy, která se za mnohé vylévá na odpuštění hříchů. To čiňte na mou památku.

(Agnus Dei) Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi. (Společně: Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi. Beránku Boží, který snímáš hřích světa, daruj nám pokoj.)

VYSLUHOVÁNÍ - Pojd'te tedy, neboť všechno je připraveno. (utvoří se KRUH

(Postcommunio) Ježíši Kriste, Synu Boha živého, vykupiteli a pomocníku, útočiště a odpočinku všech, kdo se namáhají na Tvém díle! Ty, který dáváš zotavení těm, kdo pro Tvé jméno snášejí tíhu a horko dne! Děkujeme za dary, jež jsi nám dal a které jsme z milosti přijali. Děkujeme za cestu spásy, kterou jsi nám otevřel, abychom měli pevnou důvěru zakotvenou v Tobě. Velebíme Tvé jméno za všechny Tvé služebníky a služebnice, kteří jsou v pokoji u Tebe. Prosíme Tě, abychom následovali jejich dobrého příkladu a mohli jednou spolu s nimi být účastni Tvého království. Amen.

- Přímluvná modlitba

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi nás pozval ke světlu, abychom prohlédli a nebyli slepí k trápením druhých. Naučil jsi nás, abychom se jedni za druhé přimlouvali. A tak Tě prosíme, buď s těmi, kdo tu nejsou s námi. Buď s lidmi nemocnými a unavenými, posiluj všechny, kdo mají velké starosti a musí se těžce rozhodovat. Prosíme tě za ty, kdo nesou odpovědnost za lidské životy, ochraňuj lékaře a policisty. Prosíme, dávej moudrost soudcům, politikům, všem, kterým jsme svěřili správu země. Potěšuj, prosíme, i ty, kdo trpí zármutkem ze ztráty někoho blízkého. Povzbud' nás v naději, že ve Tvém království se zase všichni shledáme a budeme mít život věčný. Prosíme, buď s námi i v modlitbě, kterou jsi nás naučil:

- **Otčenáš...** (rozpustí se KRUH....)

- Oznámení

- **Poslání a požehnání:** Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Vůči všem mějte na mysli jen dobré. Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. (Ř 12,17).

A Bůh pokoje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Amen. (Ř 15,13)

- **3. (poslední) píseň 510** *Ó Pane můj, pokoj ať Tvůj*

Kázání: Jan 5,19-30

Milí přátelé,

ve Vyznání víry říkáme mnoho velebných a závažných slov –, například že věříme v Boha Otce a v jeho jednorozeného Syna, ve vzkříšení těla z mrtvých a život věčný. Ale co to pro nás opravdu znamená? Jak se to projevuje v normálním životě? Vraťme se tedy k prvním slovům našeho textu a pokusme se nad nimi zamyslet z docela jiné perspektivy. Představme si na chvíli, že se tu nehovoří o Bohu a jeho Synu, ale o normálních lidech. Dosaďme si malá písmena a čtěme znova: *"syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit otce. Co činí otec, stejně činí i jeho syn"*.

Je tedy syn pouhou kopií otce? Jako za starých časů, kdy nikdo nesměl opustit své společenské postavení? Kdy syn řezníka, učitele, krále, vojáka, faráře či varhaníka musel být zase řezníkem, učitelem, princem, vojákem, farářem či varhaníkem? To jistě ne, jen pokračujeme ve čtení našeho textu: *"Vždyť otec miluje syna a ukazuje mu všechno, co sám činí."* V takovém vztahu nevládne slepá poslušnost, ale láska. To není automatické ztotožnění, ale harmonie, příklad a odpověď. Otec synovi neporoučí, nediktuje, jen ukazuje. A dokonce mu svěřuje velikou moc: *"Otec nikoho nesoudí, ale všechno soud dal do rukou synovi."*

Jak tomu máme rozumět? Vždyť zazní-li slovo "soud", představíme si nejprve atmosféru soudní síně: obžalovaný v želízkách, soudcové proti němu, obhájce a žalobce po stranách. Představíme si nekonečná jednání odvolání, odročení, paragrafy. Co s tím mají společného otec a syn?

Avšak slovo "soudit" se neomezuje jen na výjimečnou atmosféru soudního tribunálu. V širším smyslu je to samotná lidská podstata, tedy to, co z člověka dělá člověka. Soud – to je schopnost úsudku. Kdo "soudí", musí přemýšlet, zkoumat různé možnosti, vážít argumenty na vážkách. Umět a rozumět, vážít a rozvažovat.

Tomuto rozumění Pán Bůh naučil už prvního člověka, Adama, když ho naučil rozeznávat a pojmenovávat jednotlivá zvířata. A to je ten veliký boží dar lidem, o kterém již v introitu mluvil král Šalomoun: dar nad zlato, kterému se nevyrovnají ani perly, ani skvosty, ani všechny drahokamy na světě. Jenže – jak už to bývá – všeho se dá využít k dobrému i ke zlému. A Adam se odvážil právě toho nejtěžšího a největšího rizika – rozeznávat dobré a zlé. Od té doby každý člověk, každý syn člověka rozeznává, rozhoduje, rozumí a soudí.

A co na to otec, otec lidských dětí? Odpověď čteme právě v našem textu: *"Otec mu dal moc konat soud, neboť je syn člověka."* Ne proto, že by byl předem nějak zvlášť moudrý, vzdělaný či zkušený, ale prostě jen proto, že je to jeho syn. A rozumný otec prostě uznává, že jeho syn má taky svůj vlastní rozum. Ale – co když ho vlastně nemá? K čemu to povede? Copak si syn může dělat, co se mu zamane? Ano, může, ale to už je jiná historie. To je ta známá historka o jednom nezdárném synovi, který měl svůj vlastní rozum. Vyžádal si na otci polovinu jmění – a v řečtině doslova čteme, že to byla polovina jeho života –, a odešel pryč. A když všechno rozházel, šel do sebe, přišel k rozumu, a vrátil se k otci. A co na to otec? Otec se radoval, že přišel zpátky, radoval se a řekl doslova, že jeho syn znovu ožil.

Kdo je to, syn člověka? V příběhu o marnotratném synovi můžeme každý vidět sám sebe. Ale evangelista Jan měl jistě na mysli druhou možnost: Syn člověka – to je Mesiáš, syn Boží. Je to Ježíš Kristus, který vstal z mrtvých, jak věříme a vyznáváme, a který znovu přijde, posadí se po pravici Otce a bude soudit tento svět. Tehdy, na konci věků, oddělí plevy od zrna. Jen si to znovu poslechněme a nechme si chvíli zdát ten krásný sen, jak ho viděl svatý Jan na ostrově Patmos a zapsal do knihy Zjevení: Jak Pán Bůh jednou svým věrným setře slzy s očí a oblékne je do bílého roucha, jak je uvede do nového Jeruzaléma, který bude mít dvanáct bran, a jehož hradby budou založeny na samých drahokamech, na jaspisu a safíru, chalcedonu, smaragdu, sardonyxu, karneolu, chrysolitu, berylu, topasu a chrysoprasu, hyacintu a ametystu. – Všechny ty staré představy a cizokrajná slova mají hluboký a krásný smysl, jsou nesmírně skutečná už tím, že nám dnes mohou přinášet útěchu. I když se ve světě rozmáhá zlo, můžeme si říci: však ono se nakonec ukáže.

Ale pozor, není zdravé příliš dlouho snít, příliš se opíjet nebeskou krásou. Rozum, ten vzácný Boží dar, nás vede zpátky na zem. Rozum nám říká, že syn člověka nesedí jen někde na nebeském trůnu, ale syn člověka je každý z nás. Všichni jak tu jsme, žijeme přece tady a dnes, sami si musíme poradit s tímhle světem a sami se sebou. Proto jsme dostali onen vzácný dar, proto dovedeme soudit, rozvažovat, na vlastní odpovědnost. (Rozum, odpovědnost – to jsou pojmy, které tak zdůrazňoval filosof Kant, a které nalézáme, třeba vyjádřené jinými slovy, i v příbězích evangelia.) Půjdeme k otci nebo od otce? Vrátime se k němu jako kajníci, anebo zůstaneme, zatvrdíme, mezi vepři, a budeme se s nimi prát o trochu fazolí, o odpadky tohoto světa? Půjdeme cestou světla nebo cestou tmy? Tohleto rozhodnutí nemůžeme odkládat do budoucnosti, a nemůžeme ho svěřit nikomu jinému. Jsme to my sami, kdo soudíme a rozhodujeme, sami jsme svého štěstí strůjci. Nespoléhejme na to, že jednou za nás někdo někde nějak všechno rozsoudí. V poslední instanci nám nepomůžou pohádky o laskavém Petrovi s klíči, a ovšem, nepomůže nám ani to, když budeme sobě nebo ostatním malovat čerta na zed'.

Evangelium – to není opium lidu. Naopak – evangelium nás vrací zpátky na zem, a říká: království boží není daleko, je za dveřmi - ano už je mezi námi. Hle přichází hodina - a už je tu! Bůh již vynesl osvobozující rozsudek, a teď je řada na nás, abychom ho přijali – známými slovy Janova evangelia: *"Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný. Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho. Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, již jest odsouzen... A ten soud je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé milovali více tmu nežli světlo..."* (Jan 3,16-19).

Tak tedy soud je již tady, a osud našich duší je - díky tomu jednorozenému Synu - v našich rukou. Je to krásné, ale taky hrozné. Máme příležitost udělat mnoho dobrého i zlého. Dostali jsme rozum, dovedeme soudit. Světlo je již zde, a my jdeme jednou k němu, a jindy zase do tmy.

Bůh nám dal rozum, a vložil soud do našich rukou. Dal nám volnou ruku, abychom našli jeho vůli. Udělal to tak i Ježíš, když mu přivedli provinilou ženu – nešťastnici, která zhřešila a propadla soudu. Tehdy vložil soud do jejich rukou. Řekl jim: "Kdo z vás je bez hříchu, ať hodí první kámen!" – A když to uslyšeli, zamysleli se, a šli do sebe, a odešli jeden po druhém, ti starší nejprve, až zůstal Ježíš sám s tou ženou. Zeptal se jí: "Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?" Žena mu řekla: "Nikdo, Pane." Ježíš řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!" – Tohle je příběh o tom, jak všichni našli vůli Otcovu: Ježíš, ta žena, i její soudcové. A je to také příběh o zmrtevýchvstání – podobně jako příběh o marnotratném synovi – neboť ta žena ve svém hříchu nezahynula, ale odešla živá.

Evangelista Jan řekl, že všichni lidé vstanou z hrobů. Zmrtevýchvstání je ovšem něco tak fantastického, že o tom dovedeme mluvit jen v podobenstvích, příbězích a obrazech. Ale vždycky se najde někdo, kdo si chce na obrazy v galerii sáhnout, přesvědčit se, že jsou pravé. Vždycky se najdou zvědavci, kteří se ptají: a kam že to přijdou moje kosti? a kam moje duše? a jak je to vlastně s očištěm, nebem a peklem?

Avšak naše křesťanská jistota je obrácena jinam. To zmrtevýchvstání, ve které věříme a které vyznáváme, není jen při životě udržovanou vzpomínkou na příběh z dávné minulosti, a naopak, na druhou stranu, není ani konejšivým snem o blažené, rajske budoucnosti. Je to něco skutečného, co se uskutečňuje v přítomnosti, protože Pán Bůh už učinil to rozhodující. Pán Ježíš vstal z mrtvých, a tím je smrt překonána. Pán Bůh nám odpustil naše hříchy, a my to můžeme zažít na vlastní kůži, a máme se z toho společně radovat, jako se radoval otec ze svého syna, kterého v lůsce přijal zpět: "tvůj bratr byl mrtev, a zase žije".

Příběh o otcovském odpuštění – to je naše skutečnost, ze které se každý den můžeme radovat. Je to fakt, a ani všichni čerti pekla, ba ani satan, pekelný žalobce, který by nám tak rád před božím soudem přitížil, ho nemůže oddiskutovat. Vždyť na miskách vah, na nichž prý budeme váženi, otcovské odpuštění váží víc než všechno kamení z Palestiny.

A ten druhý příběh o tom, jak nikdo nehodil kamenem na provinilou ženu, to je naše možnost, která se nám každodenně nabízí. Každý z nás se může octnout v situaci, kdy může první hodit kámen, a může si v tu chvíli vzpomenout na Ježíšova slova. Odpuštění je možné – a v tom je ta pravá a každodenní útěcha, která nám svítí na cestě po této zemi, a září

mnohem víc než jaspisy a safíry, chalcedony, smaragdy, sardonyxy, karneoly, chrysolity, beryly, topasy a chrysoprasy, hyacinty, ametysty a vůbec všechny drahokamy nebeského Jeruzaléma.

A tak, milí přátelé, přijměme ten zvláštní a těžký úkol, který nám byl dán od prvopočátku: už Adamovi, když měl pojmenovat zvířata. Vynášejíme soud – ale jen tak, jak nám ho Pán Bůh svěřil: to jest – užívejme rozumu, vytvářejme si vlastní úsudek; spravedlivě suďme, avšak neodsuzujme. Neboť spravedlivě – to znamená nikoli podle vůle své, ale podle vůle toho, který k nám poslal svého Syna. A jeho vůlí je, abychom se navraceli k životu – tím, že si budeme navzájem odpouštět.

Ovšem, není to jednoduché – je to mnohem těžší nežli debatovat o zásvětí a posmrtném životě - ale nejsme na to sami. Máme mnoho pomocníků, kteří nám připomínají, že vzkříšení z mrtvých znamená odpuštění hříchů. Jedním z těch pomocníků je i ono Apoštolské vyznání víry, v jehož závěru říkáme tato slova – a ne náhodou v těsném sousedství! – “Věřím ... v hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení.” A naším druhým velkým pomocníkem je modlitba v Duchu svatém, modlitba za odpuštění hříchů, kterou nás naučil sám Pán.

On sedí po pravici slávy Boha Otce všemohoucího, a přitom se nám zjevuje v podobě bližních. Přivádí nás k pokání, když se od něj vzdalujeme. Přivádí nás k rozumu, abychom správně soudili. Přivádí nás k našemu nebeskému Otci, abychom již na zemi dovedli rozpoznat a konat jeho vůli a abychom tam, v novém Jeruzalémě, zazpívali haleluja před trůnem Beránkovým. Amen.